

Δώρα Μωραϊτίνη

G

Μυθιστόρημα

Εκδόσεις CaptainBook.gr

Σ' εκείνους που μου έδωσαν ζωή,
στην Αλεξάνδρα και στον Ανδρέα.
Σε αυτούς που εγώ έδωσα ζωή,
στη Ράνια και στον Ντίνο.
Μα και σε αυτούς που αποζητούν
την παρουσία και την αγάπη μου
στη δική τους ζωή.

ΣΗΜΕΙΟ 0

Ανατολή, δύση, βορράς, νότος. Αδιέξοδο, αδιέξοδο, αδιέξοδο, αδιέξοδο.

Να λοιπόν που έφτασα κι εγώ σε αυτό το σταυροδρόμι, όπου φτάνει κάθε άνθρωπος, τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του.

Αν με ρωτήσετε πώς κατέληξα εκεί, δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να απαντήσω με σαφήνεια. Νόμιζα πως ακολουθούσα τη σωστή διαδρομή και ο χάρτης που μου έδωσαν για να πορευτώ ήταν αυτός που θα με έβγαζε τελικά στον θησαυρό.

Λογικά, δεν θα έπρεπε να βρίσκομαι εκεί. Τα σημεία του ορίζοντα είναι μόνο τέσσερα και άρα είναι δύσκολο να μπερδευτείς. Εγώ σε ποιο σημείο ακριβώς έχασα τον προσανατολισμό μου δεν ξέρω και θα έπαιρνα όρκο πως η πυξίδα μου ήταν από τις καλύτερες που κυκλοφορούν στο εμπόριο!

Άνοιξα λοιπόν το μικρό, ξύλινο καρεκλάκι που κουβαλούσα από την προίκα μου και κάθισα στο κέντρο. Κάθισα για να σκεφτώ και να ξαποστάσω λίγο.

Δύσκολο!

Κατά καιρούς, το μυαλό μου συνήθιζε να μου παίζει διάφορα παιχνίδια. Και με αυτό που μου έπαιζε εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα αν έπρεπε να γελάσω ή να κλάψω.

Έμοιαζε με κατσαρόλα γεμάτη σούπα. Όσο την ανακάτευα, ξεπηδούσαν στην επιφάνεια διάφορα καλούδια. Άνθρωποι που δεν μου πρόσφεραν τίποτα ουσιαστικό. Στιγμές έντασης, προβλήματα και έγνοιες, ξένες πολλές φορές, από αυτές που δεν άντεχαν οι άλλοι να τις διαχειριστούν, αδιαφορία και ανία. Και στον πάτο κολλημένη η ξεθωριασμένη εικόνα ενός συντρόφου, να δίνει νοστιμιά στο φαγητό! Όλα ανακατεμένα.

Πώς στην ευχή τα κατάφερα έτσι!

Όσο και να προσπαθούσα να διακωμωδήσω τη ζωή μου, τόσο η θλίψη μέριαζε κάθε προσπάθειά μου να την ελαφρύνω λίγο, κι όσο με παρατηρούσα εκεί, στη μέση του πουθενά, τόσο έμοιαζα με καλάθι των αχρήστων, όπου ο καθένας μπορούσε να πετάξει ό,τι σκουπίδι είχε μαζέψει στο κλουβί της δικής του ζωής.

Πατώντας ακριβώς πάνω στο σημείο 0, συνειδητοποίησα –ή μάλλον παραδέχτηκα– πως είχα χάσει τελικά τον ίδιο μου τον εαυτό. Το μόνο που ήξερα σίγουρα ήταν πως είχα κλείσει έναν κύκλο.

Αφού λοιπόν έφτασα ως εκεί, σκέφτηκα πως δεν θα ήταν κακό ένα ταξίδι περισυλλογής και εσωτερικής αναζήτησης.

Συνήθιζα να παρατηρώ και να επεξεργάζομαι τους άλλους, όχι με περιέργεια, αλλά περισσότερο με ερευνητική διάθεση. Λες και ανήκα σε άλλο είδος ανθρώπου, προσπαθούσα

να κατανοήσω τη συμπεριφορά αυτού του συγκεκριμένου είδους, που πάμπολλες φορές έμοιαζε τόσο ξένο σ' εμένα. Σαν να είχε ανοίξει ο ουρανός, με είχε φτύσει στο χώμα, μου είπε «ζήσε» κι εγώ έπρεπε να προσαρμοστώ, όχι πάντα με επιτυχία, αλλά και να δω πού θα με βγάλει αυτή η εμπειρία.

Άρα, ήταν καιρός να βάλω απέναντι τη δική μου ζωή, μιας και το θέμα της μου έδινε πολύ υλικό για παρατήρηση.

ΣΗΜΕΙΟ 1

Αφού κατακάθισε η σκόνη, το τοπίο άρχισε να ξεκαθαρίζει. Όχι πως το θέαμα γινόταν πιο όμορφο – το αντίθετο. Δεν είναι και από τις πιο ευχάριστες στιγμές να έρχεσαι αντιμέτωπος με τα παράπονά σου και τα λάθη σου. Αλλά τι να κάνεις, που για να προχωρήσεις μπροστά, πρέπει να το περάσεις κι αυτό το στάδιο.

Σαν ξεθόλωσαν τα μάτια μου, αντίκρισα απέναντί μου μια γυναίκα. Όσο την κοιτούσα, τόσο έβρισκα να μου μοιάζει. Μα βέβαια! Η ομοιότητά μας ήταν καταπληκτική! Σαν να ανακάλυψα τη χαμένη, δίδυμη αδελφή μου.

Προς στιγμήν ανατρίχιασα. Έμοιαζε τόσο ξένη σ' εμένα! Την κοίταζα επίμονα. Δεν ήξερα αν έπρεπε να τη λυπηθώ ή να τη μισήσω. Τα συναισθήματα που μου γεννούσε ήταν ανάμεικτα, αλλά όσο περνούσε η ώρα, ό,τι ήταν και ό,τι αντιπροσώπευε το ένιωθα σαν ένα ασήκωτο φορτίο.

Ένιωσα ότι ήθελα να τρέξω μακριά της όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Φοβήθηκα πως, αν έμενα λίγο ακόμα κοντά της,

θα με τραβούσε πάλι στο σκοτάδι που απλωνόταν πίσω από την πλάτη της.

Έπρεπε όμως να ξεκαθαρίσουμε τις διαφορές μας – και αυτές ήταν πολλές. Ήξερα πως δεν θα ήταν εύκολο, όπως τίποτα δεν ήταν εύκολο για μένα μέχρι τότε.

Ήρθαμε πρόσωπο με πρόσωπο λοιπόν. Την κοίταξα ευθεία μέσα στα μάτια. Ήθελα να το βάλω στα πόδια, που κι αυτά έτρεμαν από τον φόβο, μα αν έκανα να τρέξω, δεν ξέρω αν θα πήγαινα πολύ μακριά ακόμα.

Όχι. Ότι ήταν να γίνει έπρεπε να γίνει. Δεν είχα άλλα περιθώρια. Το χαλί δεν χωρούσε άλλα σκουπιδάκια από κάτω, είχε γίνει ολόκληρο βουνό. Δεν θα έκανα εγώ τη διαφορά. Πόσο ανόητη! Πόσο ανόητη...! Ή μήπως φοβισμένη;

Ο κυνισμός μου με εγκατέλειψε κι αυτός. Ήταν η τελευταία ασπίδα και η πιο γερή, που κι αυτή από τα πολλά χτυπήματα έμοιαζε με στραπατσαρισμένο τενεκεδάκι.

Πιαστήκαμε στα χέρια. Παλέψαμε σώμα με σώμα, λογομαχήσαμε, πονέσαμε, ματώσαμε, είπαμε αλήθειες κι όχι ψέματα, σκύψαμε πάνω στο χώμα και κλάψαμε, εγώ γι' αυτά που έχασα κι εκείνη για όσα έδωσε. Ήταν δίκαιη η μοιρασιά. Κι αφού τελείωσε αυτό το αλισβερίσι, σηκωθήκαμε όρθιες, με το κεφάλι ψηλά και τους ώμους γερμένους πίσω... Πίσω.... Μια από τις δυο μας έπρεπε να μείνει πίσω.

Ο χρόνος έτρεχε με ταχύτητα που θα ζήλευε ο καλύτερος δρομέας. Τον έβλεπα να περνάει μπροστά μου. Ένωθα τον αέρα του να με σπρώχνει στην άκρη και, σαν να μην έφτανε αυτό, από πίσω να τον ακολουθεί η ζωή. Πλησίαζαν στην

κόκκινη γραμμή του τερματισμού, με το υπεροπτικό ύφος του νικητή. Όλο το στάδιο είχε σηκωθεί όρθιο και ζητωκραύγαζε κι εγώ τρέκλιζα με την ανάσα σκαλωμένη στο στήθος τρίτη, καταϊδρωμένη και θυμωμένη. Εντάξει, ο χρόνος δεν πιάνεται, αλλά και η ζωή να τρέχει μπροστά από μένα; Πολύ ταπεινωτικό για να το δεχτώ και τότε κατάλαβα γιατί την πιάνουν από τα μαλλιά!

Σήκωσα τα μάτια μου ψηλά, άνοιξα τα χέρια μου διάπλατα, να μπορώ να αγκαλιάσω όλο τον κόσμο και τον χρόνο που είχα αφήσει να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια μου. Ναι, είχε έρθει αυτή η μαγική στιγμή που θα έπαιρνα τη ζωή μου στα χέρια μου. Ήταν δική μου και δεν τη χρωστούσα σε κανέναν. Αφού εκείνη πήγαινε μπροστά, αποφάσισα πως κι εγώ έπρεπε να πάω μαζί της.

Όταν όμως οι δρόμοι γύρω είναι κλειστοί, η μόνη διέξοδος που σου μένει είναι προς τα πάνω, στο φως, κι εγώ το είχα ανάγκη, τόσο δυνατό, να πέσει πάνω μου και να με λυτρώσει, να με εξαγνίσει, να διαπεράσει κάθε κύτταρο του σώματός μου και να ξαναγεννηθώ.